

Nr 191.

Utlåtande i anledning av Kungl. Maj:ts proposition angående anslag för budgetåret 1952/53 till ersättningar på grund av förbud mot bebyggelse m. m. inom vissa strandområden.

(4:e avd.)

I propositionen nr 143 har Kungl. Maj:t, under åberopande av bilagt utdrag av statsrådsprotokollet över kommunikationsärenden för den 14 mars 1952, föreslagit riksdagen att till Ersättningar på grund av förbud mot bebyggelse m. m. inom vissa strandområden å riksstaten för budgetåret 1952/53 under sjätte huvudtiteln anvisa ett förslagsanslag av 500 000 kronor.

På grundval av ett av strandutredningen avgivet betänkande med förslag till lagstiftning om förbud mot bebyggelse m. m. inom vissa strandområden (SOU 1951:40) har Kungl. Maj:t genom propositionen nr 187 förelagt riksdagen förslag till strandlag, vilken är avsedd att träda i kraft den 1 januari 1953 och skall ersätta lagen den 15 december 1950 (nr 639) om tillfälligt byggnadsförbud inom vissa strandområden. Sistnämnda lag är av provisorisk natur och gäller endast t. o. m. den 31 december 1952.

Syftet med den planerade strandlagstiftningen är att trygga möjligheter för allmänheten till bad och friluftsliv inom vissa strandområden, där allmänheten för närvarande äger att fritt färdas. Till fullföljande av detta syftemål upptagas i lagen regler om kontroll av bebyggelsen inom nämnda strandområden samt bestämmelser om anordnande av genomgång genom och borttagande av vissa hindrande stängsel.

I den provisoriska strandlagen finnas icke några regler om ersättning åt markägare och annan sakägare för skada, som uppstått på grund av att bebyggelserätten inskränkts. Det nya lagförslaget innehåller däremot sådana ersättningsregler ävensom bestämmelser om ersättning för stängselgenombrytning och liknande åtgärder. Ersättningsskyldigheten avses skola åvila kronan. Reglerna om ersättning för intrång i bebyggelserätten föreslås skola äga motsvarande tillämpning beträffande skada, som uppstått till följd av byggnadsförbud enligt den provisoriska lagen.

För de ersättningar som skola utgå, därest förenämnda lagförslag antages, erfordras ett särskilt anslag. Beträffande anslaget storlek har strandutredningen framhållit svårigheterna att beräkna kostnaderna för statsverket, innan närmare erfarenheter vunnits. Utredningen har avstått från att

beräkna medelsbehovet annat än för senare hälften av budgetåret 1952/53. För denna tid har utredningen uppskattat anslagsbehovet till 500 000 kronor.

Departementschefen har föreslagit, att för ändamålet anvisas ett förslagsanslag, som ställes till länsstyrelsernas förfogande. I avsaknad av säkrare hållpunkter för beräkningen av medelsbehovet har departementschefen funnit lämpligt, att anslaget för nästa budgetår uppföres med det av strandutredningen angivna beloppet av 500 000 kronor. Departementschefen har därvid förutsatt att, i det fall en stängselhållare frivilligt vidtager eller förklarar sig beredd att vidtaga en stängselgenombrytande åtgärd i direkt syfte att bereda allmänheten tillträde till ett strandområde, vederbörande länsstyrelse skall vara oförhindrad att av disponibla medel efter prövning utanordna bidrag för åtgärden.

Utskottet. I enlighet med vad tredje lagutskottet i sitt utlåtande nr 27 förordat har riksdagen godkänt det i propositionen nr 187 framlagda förslaget till strandlag. Såsom i förevarande proposition framhållits, erfordras ett särskilt anslag för de ersättningar som skola utgå av statsmedel enligt den nya lagen. Då departementschefens anslagsberäkning icke givit utskottet anledning till erinran, får utskottet hemställa,

att riksdagen må till *Ersättningar på grund av förbud mot bebyggelse m. m. inom vissa strandområden* för budgetåret 1952/53 under sjätte huvudtiteln anvisa ett förslagsanslag av 500 000 kronor.

Stockholm den 27 maj 1952.

På statsutskottets vägnar:

MARTIN SKOGLUND.

Vid förestående ärendes slutbehandling inom utskottet hava närvarit

från f ö r s t a kammaren: herrar Karl Andersson, Gustaf Karlsson, Iwar Anderson, fröken Andersson, herrar Leander, Eric Ericson, Pålsson, Näsström, Bergh, Alfred Nilsson, Einar Persson, Lodenius, Ragnar Persson, Axel Andersson och Edvin Thun; samt

från a n d r a kammaren: herrar Skoglund i Doverstorp, Ward, Malmborg i Skövde, Bergström, Svensson i Grönvik, Andersson i Malmö, Boman i Kieryd, Mårtensson i Uddevalla, Lindholm, Rubbestad, Ståhl, Staxäng, Åkerström, Kollberg och Jansson i Kalix.